

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lídia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroya (vicepresident), Joan Ballester, Maria Favà, Lluís Foix, Rosa Font, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Llorenç Soldevila, Antoni Vila Casas i Pep Collelldemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

S'HA DE SUBRATLLAR EL VALOR I EL MÈRIT D'HAVER ARRIBAT FINS AQUÍ

Joaquim Nadal i Farreras

Historiador
Universitat de Girona

Keep calm

Salvador Cot

XAVIER PORRATA

‘L’Avenç’, 400

L'any 1976, un grup d'estudiants inquiets i compromesos va decidir treure al carrer una revista d'història. Abans, havien fet algun experiment intern a la universitat amb uns quaderns que recollien aportacions innovadores, i poc abastables, en un intent de dinamitzar la roda rovellada de la historiografia instal·lada en la formalitat acadèmica. Des del número zero, que va sortir a les darreries de 1976, fins ara han anat sortint fins a 400 números d'aquella revista. Jaume Muñoz Jofre, en aquest número 400, en fa un repàs sintètic i explica el camí recorregut des del subtítol "Història dels Països Catalans", passant pel de "Revista d'història" fins arribar al més ampli i transversal de "Revista de cultura". En aquest article repassa la peripècia del projecte, les etapes, els directors, els equips, les orientacions, les dificultats econòmiques, la recerca de finançament, la superació sincopada de les dificultats. També s'aborden els diferents productes complementaris que començarien molt aviat amb la sèrie breu del números monogràfics dels *Grans temes L'Avenç* (imatges i fets de la Catalunya Contemporània, L'Institut-Escola, L'exposició internacional de Barcelona de 1929) i continuarien fins ara *Els plecs d'història local* (des de 1986), els *Quaderns d'història d'Amèrica* (1987-1989), els *Papers del Museu d'Història de Catalunya* (2003-2007) i els *Quaderns del MUHBA* (des de 2001). I inclou també un esment especial a la dimensió editorial que ha assolit, finalment,

L'Avenç, amb un catàleg ja ben nodrit, ben triat i molt sòlid.

NO ES TRACTA DE REPASSAR, ara, la història d'aquesta publicació, ni de buscar la seqüència amb l'antecedent de *L'Avenç*, que havia marcat amb accent especial una època precedent, ni d'establir la filiació successiva dels responsables de la publicació. El mateix Jaume Muñoz ja ho està fent i anirà bé que ho difongui adequadament i ens ho faci conèixer.

Celebrem amb goig aquests 400 números de 'L'Avenç', desitgem èxit, encert i acceptació en tots els que han de venir

AVUI ES TRACTA, SOBRETOT, de subratllar el valor i el mèrit d'haver arribat fins aquí, i la importància i el repte de la voluntat de continuar a partir d'aquí. Si ens limitésim a fer balanç n'hi hauria prou amb repassar els índexs dels quatre-cents números i remarcar-ne les aportacions més notables. Però tot el que ja ha passat fins ara són dades certes, conegudes i comprovables. Poc o molt, aquests 400 números de *L'Avenç* s'han incorporat també a la història que des de la seva fundació pretenien moure i renovar. En la valoració històrica d'aquests números, tot i saber que no els podem considerar d'una

manera homogènia, és evident que destaca per damunt de tot el rigor en els plantejaments, la voluntat d'opinar i crear opinió des d'un compromís inequívoc i una voluntat bel·ligerant.

'L'AVENÇ' NO HA AMAGAT MAI el cap sota l'ala i no ha defugit el debat subjacent a la historiografia i al pensament català contemporani, ni ha defugit la imperiosa necessitat d'anar a buscar a fora els referents que ens mancaven aquí. Si el pensament català s'ha diluït i difuminat, si hi ha hagut un biaix cap a un pensament superficial i uniformitzador, *L'Avenç* ha marcat un punt d'inflexió i sense concessions a la galeria ha marcat la pauta, ha assenyalat una opinió, ha encetat el combat de la discrepància argumentada. Ha portat el debat intel·lectual al terreny que li correspon sense caure en els nombrosos paranyos que trobem en la superficialitat maniquea que ho digereix tot.

ÉS CLAR QUE HI HA qui discuteix aquesta orientació més oberta i miscel·lània i enyora un plantejament més estricte, cenyit a una revista d'història que potser tindria un mercat més evident i que requeriria, però, una condescendència de plantejaments que la revista nega en la seva pròpia manera de ser. La tria, en canvi, és ben oberta. "Revista de cultura". Una revista de cultura, perquè n'hi ha més. Una matriu lligada a la història dels orígens i un contingut ampli i miscel·lani que ho toca tot i decanta cap a un nou humanisme del segle XXI. I una voluntat explícita d'atorgar gruix, profunditat, anàlisi, reflexió, debat, contrast a les opinions més rellevants, als sectors més innovadors, als lideratges més evidents en tots els camps.

CELEBREM AMB GOIG aquests 400 números de *L'Avenç*, desitgem èxit, encert i acceptació en tots els que han de venir.

Els tripartits són a l'infern

Aquesta setmana, a Rubí, ha caigut l'últim dels pactes entre ERC i el PSC que encara provenien de l'època dels tripartits. Els republicans ho han justificat, bàsicament, amb l'argument que la distància política entre ambdós partits fa insostenible la col·laboració estable en el govern d'una ciutat de les dimensions de Rubí, amb 75.000 habitants. En pocs anys, una fórmula de pacte hegemònica en ajuntaments, consells comarcals, diputacions, Generalitat i fins i tot en la investidura de José Luis Rodríguez Zapatero al Congrés ha caigut en el descrèdit més absolut. En definitiva, els tripartits no deixen herència política.

Hi ha qui diu, sobretot des de l'àmbit d'ERC, que els tripartits estan en la base del salt sobiranista que està protagonitzant la societat catalana. Discrepo. Els

Aquest cop l'onada política no es pot aturar des d'un reservat

tripartits només van servir perquè els electors s'adonessin que nacionalment no s'avançaria ni un pam si això s'havia de fer des de la política professional. ERC va aferrar-se als despatxos fins a l'últim minut, convertint en Molt Honorable un *aparatxik* de Nicaragua i aprovant, entusiàsticament, l'actual sistema de finançament autonòmic. A més, el PSC no es va moure mai de la subordinació al PSOE. Encara hi són.

D'altra banda, els mateixos electors també van poder comprovar, en aquella mateixa època, com CiU era capaç de pactar qualsevol cosa amb Zapatero a canvi de recuperar els despatxos perduts. Aquell pacte Mas-Zapatero va acabar d'arrodonar la percepció de la inutilitat dels partits com a motor de l'emancipació nacional. Ni tan sols els que tenen Catalunya com a subjecte polític.

I és per tot això que aquest procés va de baix a dalt. I per això aquest cop l'onada política és impossible d'aturar des dels reservats dels restaurants de Madrid. L'època dels tripartits, per contra, seran deu ratlles escasses en la història de Catalunya, just en el capítol anterior al fet que la societat prengué la iniciativa.